

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

26 май 2011 година*

По дело C-485/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Centrale Raad van Beroep (Нидерландия) с акт от 1 ноември 2007 г., постъпил в Съда на 5 ноември 2007 г. в рамките на производство по дело

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

срещу

H. Akdas,

H. Agartan,

Z. Akbulut,

* Език на производството: нидерландски.

M. Bas,

K. Yüzügülüer,

E. Keskin,

C. Topaloglu,

A. Cubuk,

S. Sariisik,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н А. Tizzano, председател на състав, г-н J.-J. Kasel (докладчик),
г-н А. Borg Barthet, г-н М. Pešić и г-жа М. Berger, съдии,

генерален адвокат: г-жа Е. Sharpston,
секретар: г-жа М. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 21 октомври 2010 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, от г-н F. Keunen и г-жа I. Eijkhout, в качеството на представители,
- за г-н Akdas, от адв. C. de Roy van Zuydewijn, advocaat,
- за г-н Agartan, от адв. D. Schaap, advocaat,
- за г-н Bas, от адв. N. Türkkol, advocaat,
- за нидерландското правителство, от г-жа C. Wissels, г-жа C. ten Dam и г-жа M. Noort, в качеството на представители,
- за правителството на Обединеното кралство, от г-жа Z. Bryanston-Cross, в качеството на представител, подпомагана от г-н J. Coppel и г-н T. Ward, barristers,
- за Европейската комисия, от г-н M. van Beek и г-н V. Kreuschitz, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 9 от Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция, подписано на 12 септември 1963 г. в Анкара от Република Турция, от една страна, както и от държавите — членки на Европейската икономическа общност, и Общността, от друга страна, и сключено, одобрено и утвърдено от името на Общността с Решение 64/732/ЕИО на Съвета от 23 декември 1963 година (ОВ 217, 1964 г., стр. 3685; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 1, стр. 10, наричано по-нататък „Споразумението за асоцииране“), на член 59 от Допълнителния протокол, подписан на 23 ноември 1970 г. в Брюксел и сключен, одобрен и утвърден от името на Общността с Регламент (ЕИО) № 2760/72 на Съвета от 19 декември 1972 година (ОВ L 293, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 1, стр. 37; наричан по-нататък „Допълнителният протокол“), както и на член 3, параграф 1 и член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 на Съвета по асоцииране от 19 септември 1980 година за прилагането на схемите за социално осигуряване на държавите — членки на Европейските общности, към турските работници и членовете на техните семейства (ОВ C 110, 1983 г., стр. 60, наричано по-нататък „Решение № 3/80“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen [Управителен съвет на Института за социално осигуряване на работниците и служителите] (наричан по-нататък „Uwv“) и г-н Akdas и осем други бивши турски работници мигранти по повод преустановяване на изплащането на добавка към пенсията за инвалидност (наричана по-нататък „допълнителното обезщетение“), изплащана на последните въз основа на нидерландската правна уредба.

Правна уредба

Правна уредба на Съюза

Асоциирането ЕИО—Турция

Споразумението за асоцииране

- 3 Съгласно член 2, параграф 1 от Споразумението за асоцииране то има за цел да подпомага постоянно и балансирано укрепване на търговските и икономическите отношения между договарящите страни, включително в областта на работната сила, посредством поетапното осъществяване на свободното движение на работниците (член 12 от Споразумението за асоцииране), както и посредством отстраняване на ограниченията на свободата на установяване (член 13 от споменатото споразумение) и на свободното предоставяне на услуги (член 14 от същото споразумение), с оглед подобряване на жизнения стандарт на турския народ и улесняване впоследствие на присъединяването на Република Турция към Общността (четвърто съображение от преамбюла и член 28 от това споразумение).
- 4 За тази цел Споразумението за асоцииране съдържа подготвителен период, който позволява на Република Турция да укрепи своята икономика с помощта на Общността (член 3 от това споразумение) — преходен период, по време на който се осигуряват постепенното въвеждане на митнически съюз и сближаването на икономическите политики (член 4 от посоченото споразумение), и заключителен период, който се основава на митническия съюз и включва засилване на координацията на икономическите политики на договарящите страни (член 5 от същото споразумение).

- 5 Член 6 от Споразумението за асоцииране има следното съдържание:

„С цел осигуряване прилагането и постепенното развитие на режима на асоцииране договарящите се страни се събират в рамките на Съвет по асоциирането, който действа в границите на правомощията, които са му предоставени от споразумението“. [неофициален превод]

- 6 Член 8 от озаглавения „Прилагане на преходния период“ дял II от Споразумението за асоцииране гласи:

„За осъществяването на целите, посочени в член 4, Съветът по асоцииране определя преди началото на преходния период и съгласно процедурата, предвидена в член 1 от временния протокол, условията, правилата и графика на прилагане на разпоредбите, свързани с областите, описани в [Договора за ЕО], които трябва да бъдат взети под внимание, и по-специално тези, които са посочени в настоящия дял, както и всяка защитна клауза, която би се оказала полезна“. [неофициален превод]

- 7 Член 9 от същия дял II от Споразумението за асоцииране има следното съдържание:

„Договарящите се страни приемат, че в областта на прилагане на споразумението и без да се нарушават специалните разпоредби, които биха могли да бъдат приети по силата на член 8, всяка дискриминация, основана на гражданство, е забранена съгласно принципа, посочен в член [12 ЕО]“. [неофициален превод]

- 8 Член 12 от Споразумението за асоцииране, който също се намира в дял II, но в глава 3 от този дял, озаглавена „Други разпоредби от икономически характер“, предвижда:

„Договарящите се страни се споразумяват да се ръководят от членове [39 ЕО], [40 ЕО] и [41 ЕО], за да се осъществи поетапно свободното движение на работници между тях“. [неофициален превод]

- 9 Според член 22, параграф 1 от Споразумението за асоцииране:

„За осъществяването на целите, определени в Споразумението [за асоцииране], и в случаите, предвидени в него, Съветът по асоциирането разполага с правомощия за вземане на решения. Всяка от двете страни е длъжна да вземе мерките, които изпълнението на взетите решения налага [...]“. [неофициален превод]

— Допълнителният протокол

- 10 В Допълнителния протокол, който съгласно член 62 е неразделна част от Споразумението за асоцииране, и по-специално в член 1 от този протокол, са определени условията, правилата и графикът за прилагане на посочения в член 4 от споменатото споразумение преходен период.

- 11 Допълнителният протокол съдържа дял II, озаглавен „Движение на лица и услуги“, чиято глава I се отнася до „работна[та] ръка“.

12 Член 36 от Допълнителния протокол, който се съдържа в посочената глава I, предвижда, че свободното движение на работници между държавите — членки на Общността, и Турция ще се осъществява постепенно съгласно принципите, посочени в член 12 от Споразумението за асоцииране, в периода между края на дванадесетата и на двадесет и втората година след влизането в сила на горепосоченото споразумение и че Съветът по асоцииране ще определи необходимите правила за тази цел.

13 Член 39 от Допълнителния протокол предвижда следното:

„1. Преди края на първата година след влизането в сила на настоящия протокол Съветът по асоциирането трябва да приеме разпоредби относно социалното осигуряване на работниците с турско гражданство, които се движат в рамките на Общността, и на техните семейства, пребиваващи в рамките на Общността.

2. Тези разпоредби трябва да позволяват на работниците с турско гражданство съгласно правилата, които ще бъдат установени, да сумират натрупаните в различните държави членки периоди на осигуряване или на трудов стаж, които имат отношение към пенсиите за старост, смърт и инвалидност, както и към здравните грижи за работниците и техните семейства, пребиваващи в рамките на Общността. Тези разпоредби не могат да задължават държавите — членки на Общността, да вземат под внимание натрупаните в Турция периоди на стаж и осигуряване.

3. Горепосочените разпоредби трябва да позволяват да се гарантира изплащането на семейни надбавки, когато семейството на работника пребивава в границите на Общността.

4. Пенсиите за старост, смърт и инвалидност, които са придобити по силата на разпоредби, приети при прилагане на параграф 2, трябва да могат да бъдат прехвърляни в Турция.

5. Посочените в настоящия член разпоредби не засягат правата и задълженията, произтичащи от съществуващите двустранни споразумения между Турция и държавите — членки на Общността, при положение че тези споразумения предвиждат по-благоприятен режим по отношение на турските граждани“. [неофициален превод]

14 Член 59 от Допълнителния протокол гласи:

„В областите, които са обхванати от настоящия протокол, Турция не може да се ползва от по-благоприятен режим от този, който държавите членки са възприели помежду си по силата на [Договора за ЕО]“. [неофициален превод]

Решение №° 3/80

15 Решение №° 3/80, прието от Съвета по асоцииране на основание член 39 от Допълнителния протокол, цели да се координират схемите за социално осигуряване на държавите членки, за да могат турските работници, които са или са били заети в една или няколко от държавите — членки на Общността, както и членовете на семействата им и техните наследници да могат да се ползват от обезщетенията в рамките на традиционните клонове на социалното осигуряване. За тази цел в основната си част разпоредбите на това решение възпроизвеждат някои разпоредби на Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26 и поправка в ОВ L 32, 2008 г., стр. 31).

- 16 Съгласно член 2 от Решение № 3/80, озаглавен „Действие по отношение на лицата“:

„Настоящото решение се прилага по отношение на:

- работниците, за които се прилага или се е прилагало правото на една или повече държави членки и които са граждани на Турция,
- членовете на семействата на тези работници, които пребивават на територията на една от държавите членки,
- наследниците на тези работници“. [неофициален превод]

- 17 Член 3, параграф 1 от Решение № 3/80, озаглавен „Еднакво третиране“, в който е възпроизведен текстът на член 3, параграф 1 от Регламент № 1408/71, гласи:

„Освен когато специалните разпоредби на настоящото решение предвиждат друго, лицата, пребиваващи на територията на една от държавите членки, за които се прилага настоящото решение, имат същите задължения и се ползват със същите обезщетения съгласно законодателството на която и да е държава членка, както гражданите на съответната държава“. [неофициален превод]

18 В член 4, параграфи 1 и 2 от Решение № 3/80, озаглавен „Материално приложно поле“, е предвидено:

„1. „Настоящото решение се прилага за цялото законодателство, което се отнася до следните клонове на социално осигуряване:

- а) обезщетения за болест и майчинство;
- б) обезщетения за инвалидност, включително обезщетенията за поддържане или подобряване на способността за придобиване на доходи;
- в) обезщетения за старост;
- г) обезщетения за преживели лица;
- д) обезщетения за трудови злополуки и професионална болест;
- е) помощи при смърт;
- ж) обезщетения за безработица;
- з) семейни обезщетения.

2. Настоящото решение прилага за всички общи и специални схеми на социално осигуряване, независимо дали със или без плащане на вноски [...] [неофициален превод]

- 19 В член 6 от Решение № 3/80, озаглавен „Отмяна на клаузите за пребиваване [...]“, който съответства на член 10 от Регламент № 1408/71, и по-специално в параграф 1, първа алинея от него е посочено:

„Ако в настоящото решение не е предвидено друго, придобитите съгласно законодателството на една или повече държави членки парични обезщетения за инвалидност, старост или за преживяло лице, пенсия за трудова злополука или професионална болест не подлежат на никакво намаление, изменение, спиране, отнемане или конфискация, поради факта че получателят пребивава в Турция или на територията на държава членка, различна от тази, в която се намира институцията, която отговаря за изплащането на обезщетенията“. [неофициален превод]

- 20 Дял III от Решение № 3/80, озаглавен „Специални разпоредби във връзка с различните категории обезщетения“, съдържа заимствани от Регламент № 1408/71 разпоредби за съгласуване, по-специално във връзка с обезщетенията (пенсии-те) за инвалидност, за старост и при смърт.

- 21 Съгласно член 32 от Решение № 3/80:

„Турция и Общността приемат, съответно в аспектите, които ги засягат, мерките за изпълнение на разпоредбите на настоящото решение“. [неофициален превод]

- 22 На 8 февруари 1983 г. Комисията на Европейските общности представя Предложение за регламент (ЕИО) на Съвета относно прилагането на Решение № 3/80 в Европейската икономическа общност (ОВ С 110, стр. 1), съгласно което посоченото решение „се прилага в Общността“ (член 1) и който регламент установява „допълнителните правила за прилагане“ на това решение.

- 23 В този му вид обаче посоченото предложение не довежда до приемане на регламент на Съвета на Европейския съюз.

Регламент № 1408/71

- 24 В Регламент № 1408/71 се съдържа член 3, озаглавен „Еднакво третиране“, параграф 1 от който гласи:

„[Освен когато специалните] разпоредби на настоящия регламент [предвиждат друго] лицата, за които се прилага настоящият регламент, имат същите задължения и се ползват със същите обезщетения съгласно законодателството, на която и да е държава членка, както гражданите на съответната държава“.

- 25 В член 4, параграфи 1 и 2 от посочения регламент неговото материално приложно поле е определено по следния начин:

„1. Настоящият регламент се прилага за цялото законодателство, което се отнася до следните клонове на социално осигуряване:

а) обезщетения за болест и майчинство;

б) обезщетения за инвалидност, включително обезщетенията за поддържане или подобряване на способността за [придобиване] на доходи;

- в) обезщетения за старост;
- г) обезщетения за преживели лица;
- д) обезщетения за трудова злополука и професионална болест;
- е) помощи при смърт;
- ж) обезщетения за безработица;
- з) семейни обезщетения.

2. Настоящият регламент се прилага за всички общи и специални схеми на социално осигуряване, независимо дали със или без плащане на вноски [...]“.

²⁶ С член 1, точка 2 от Регламент (ЕИО) № 1247/92 на Съвета от 30 април 1992 година за изменение на Регламент № 1408/71 (ОВ L136, стр. 1), в сила от 1 юни 1992 г., към член 4 от последния посочен регламент се добавя параграф 2а със следното съдържание:

„Настоящият регламент се прилага към специални парични обезщетения, независещи от вноски, които са предвидени по законодателство или схеми, освен посочените в параграф 1, или които са изключени по силата на параграф 4, когато въпросните обезщетения са предназначени:

- а) да осигуряват допълнително, заместващо или спомагателно покритие за рисковете, посрещани от клоновете на социално осигуряване, посочени в параграф 1, букви от а) до з);

б) единствено като специфична закрила за лица с увреждания“.

27 С член 1, точка 2 от Регламент № 647/2005 се изменя посоченият член 4, параграф 2а, който от онзи момент нататък гласи:

„Настоящият член се прилага към специални парични обезщетения, независещи от вноски, които са предвидени по законодателство, което поради своя персонален обхват, цели и/или условия за придобиване на право има характеристиките както на законодателство за социално осигуряване по параграф 1, така и на социално подпомагане.

Специални парични обезщетения, независещи от вноски, означава тези:

а) които имат за цел да осигурят или:

- i) допълващо, заместващо или спомагателно покритие срещу рискове, обхванати от клоновете на социалното осигуряване по параграф 1, и които гарантират на съответните лица минимален доход за издръжка с оглед на икономическото и социалното положение в съответната държава членка, или

- ii) единствено специфична закрила на хората с увреждания, тясно свързана със социалната среда на споменатото лице в съответната държава членка, и

- б) когато финансирането произтича изключително от задължително данъчно облагане, имащо за цел да покрие общите публични разходи и условията за предоставяне и изчисляване на обезщетенията не зависят от каквато и да е вноска по отношение на бенефициера. Независимо от това обезщетенията, предоставени за допълване на обезщетение на основата на вноски, няма да се считат за обезщетения на основата на вноски само поради тази причина; и
- в) които са посочени в приложение Па“.

28 Съгласно текста на член 10, параграф 1, първа алинея от Регламент № 1408/71:

„Ако в настоящия регламент не е предвидено друго, придобитите съгласно законодателството на една или повече държави членки парични обезщетения за инвалидност, старост или за преживяло лице, пенсия за трудова злополука или професионална болест и помощи при смърт не подлежат на никакво намаление, изменение, спиране, отнемане или конфискация, поради факта че получателят пребивава на територията на държава членка, различна от тази, в която се намира институцията, която отговаря за изплащането на обезщетенията“.

29 С член 1, точка 4 от Регламент № 1247/92 в Регламент № 1408/71 се добавя и нов член 10а, параграф 1 от който има следното съдържание:

„Независимо от разпоредбите на член 10 и дял III, посочените в член 4, параграф 2а специални парични обезщетения [, независещи от] вноски се отпускат на лицата, за които се прилага настоящият регламент, само на територията и съобразно законодателството на държавата членка, в която те пребивават, при условие че тези обезщетения са изброени в приложение Па. Такива обезщетения се отпускат от и за сметка на институцията по мястото на пребиваване“.
[неофициален превод]

30 С член 1, точка 5 от Регламент № 647/2005 се изменя параграф 1 от посочения член 10а, който от този момент нататък гласи:

„Разпоредбите на член 10 и дял III не се прилагат към специалните парични обезщетения, независещи от вноски по член 4, параграф 2а. Лицата, за които се прилага настоящият регламент, получават тези обезщетения изключително на територията на държавата членка, в която те пребивават, и съобразно законодателството на тази държава, при условие че тези обезщетения са посочени в приложение IIа. Обезщетенията се изплащат от и за сметка на институцията по мястото на пребиваване“.

31 Член 2, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1247/92 предвижда следното:

„1. Прилагането на член 1 не може да доведе до отнемане на обезщетенията, които са били отпуснати преди влизането в сила на настоящия регламент от компетентните институции на държавите членки в приложение на разпоредбите на дял III от Регламент [...] № 1408/71, по отношение на които се прилага член 10 от този регламент. [неофициален превод]

2. Прилагането на член 1 не може да доведе до отхвърлянето на заявление за специално обезщетение, независимо от вноски, отпускано като добавка към пенсия, подадено от заинтересованото лице, което отговаря на условията за отпускане на това обезщетение, преди влизането в сила на настоящия регламент, дори ако то пребивава на територията на държава членка, различна от компетентната държава, при условие че заявлението за обезщетение е подадено в рамките на пет години от влизането в сила на настоящия регламент“. [неофициален превод]

- 32 Редът за прилагане на Регламент № 1408/71 е определен с Регламент (ЕИО) № 574/72 на Съвета от 21 март 1972 година (ОВ L 74, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 74).

Национална правна уредба

- 33 В Нидерландия Законът относно общия режим на осигуряване при неработоспособност (Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, наричан по-нататък „WAO“), в сила от 1966 г., предвижда осигуряването на заетите лица при неработоспособност.
- 34 Целта на Закона за допълнителните обезщетения (Toeslagenwet) от 6 ноември 1986 г. (наричан по-нататък „ТW“), влязъл в сила на 1 януари 1987 г., е на лицата, които на основание социално осигуряване като въведеното с WAO (на същото основание както по-специално осигуряването за безработица, болест и трудова злополука), получават помощ при загуба на заплатата, по-малка от минималната работна заплата, да се предостави допълнително обезщетение, за да може техният заместващ доход да достигне равнище, най-много равно на минималната работна заплата в Нидерландия за конкретния момент. Към момента на настъпване на фактите в основата на спора в главното производство това допълнително обезщетение е ограничено до 30% от посочената минимална работна заплата, така че правоимащите — получаващи обезщетение за инвалидност, което е по-малко от 70% от посочената заплата — са имали доход, по-нисък от тази заплата. По искане на съответното лице Uwv определя дали то има право на допълнително обезщетение на основание ТW.
- 35 Законът относно ограничаване прехвърлянето на обезщетения в чужбина (Wet beperking export uitkeringen) от 27 май 1999 г. (наричан по-нататък „BEU“), добавя нов член 4 а в ТW, като съгласно параграф 1 от този член лице, отговарящо на условията за получаване на обезщетения на основание на последния посочен закон, няма право да получава такива за периода, през който не пребивава в Нидерландия. Уточнява се, че прехвърлянето в чужбина на разглежданите

обезщетения е възможно само доколкото двустранна спогодба, сключена с държавата по пребиваване на заинтересованото лице, гарантира надлежно прилагане на нидерландската правна уредба.

36 Както се установява от мотивите към ВЕУ, посоченото изменение на ТW е имало за цел личният принцип да бъде заместен с териториалния, за да се подобрят условията за проследяване на обезщетенията, изплащани на пребиваващите в чужбина получатели. В този контекст в подкрепа на посоченото изменение нидерландският законодател изтъква и естеството на допълнителното обезщетение, предназначено да осигури жизнения минимум в Нидерландия, както и обстоятелството, че неговото финансиране се осигурява от държавния бюджет.

37 Горепосоченото изменение на ТW влиза в сила на 1 януари 2000 г.

38 Въведен е обаче преходен режим, по силата на който лицата, които в деня преди влизането в сила на новата правна уредба имат право да получат предвидените в ТW обезщетения, и които на тази дата не пребивават в Нидерландия:

„1° през първата година след влизането в сила на настоящия закон [т.е. през 2000 г.] получават [цялата] сума, на която биха имали право, ако живееха в Нидерландия;

2° през втората година след влизането в сила на настоящия закон [т.е. през 2001 г.] получават две трети от сумата, на която биха имали право, ако живеела в Нидерландия;

3° през третата година след влизането в сила на настоящия закон [т.е. през 2002 г.] получават една трета от сумата, на която биха имали право, ако живееха в Нидерландия“.

39 За следващите години обезщетението отпада изцяло за лицата, които не пребивават в Нидерландия.

40 С Регламент № 647/2005 ТW след изменението му през 2000 г. с ВЕУ е добавен към списъка, съдържащ се в приложение IIa към Регламент № 1408/71, изменен с Регламент № 1247/92, на специалните обезщетения, независещи от вноски по смисъла на член 4, параграф 2а от Регламент № 1408/71, към които предвиденото в член 10 от Регламент № 1408/71 задължение за прехвърляне в чужбина не се прилага съгласно член 10а от последния посочен регламент.

41 Впоследствие към ТW е добавена нова преходна разпоредба, в сила от 7 декември 2006 г., в полза на лицата, които не пребивават в Нидерландия, а в друга държава — членка на Европейския съюз, в държава от Европейското икономическо пространство или в Швейцария, по силата на която разпоредба посочените лица, доколкото към деня преди влизането в сила на Регламент № 647/2005 имат право на обезщетения на основание на член 10, параграф 1 от Регламент № 1408/71,

— през 2007 г. получават цялата сума, на която биха имали право, ако живееха в Нидерландия,

— през 2008 г. получават две трети от сумата, на която биха имали право, ако живееха в Нидерландия,

— през 2009 г. получават една трета от сумата, на която биха имали право, ако живееха в Нидерландия.

42 За посочените лица обезщетението е премахнато изцяло, считано от 1 януари 2010 г.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

43 От акта за преюдициално запитване се установява, че ответниците в главното производство са турски граждани, които през определен период са упражнявали в Нидерландия дейности като заети лица.

44 Поради инвалидизиране преди 2000 г. те са поискали да се ползват от обезщетение на основание на WAO, изплащано от нидерландската държава, и молбата им е била удовлетворена.

45 Тъй като размерът на посоченото обезщетение е бил по-малък от минималната работна заплата, съгласно TW в неговата редакция в сила преди 2000 г. ответниците в главното производство са получили и допълнително обезщетение, предназначено да им осигури доход, чието равнище е възможно най-близко до минималната работна заплата.

46 По-късно поради физическата си неспособност да продължат да работят, ответниците в главното производство се завръщат в Турция при семействата си, като същевременно продължават да се ползват от посочените две обезщетения съгласно член 39, параграф 4 от Допълнителния протокол. Плащането е осъществявано винаги под формата на един-единствен превод, без да се прави

разграничение между размера на пенсията за инвалидност и този на допълнителното обезщетение.

- 47 След изменението на TW с BEU, в сила от 1 януари 2010 г., в съответствие с посочения в точка 38 от настоящото решение преходен режим компетентните нидерландски власти вземат решение за постепенно отнемане — една трета годишно, считано от 1 януари 2001 г. — на допълнителното обезщетение, което е изплащано дотогава на тези работници.
- 48 Ответниците в главното производство подават жалби срещу това постепенно отнемане.
- 49 С Решение от 14 март 2003 г. Centrale Raad van Beroep приема, че посоченото отнемане нарушава задължението, въз основа на което прехвърлянето на обезщетенията в чужбина трябва да бъде разрешено, което задължение се съдържа в член 5, параграф 1 от Конвенция № 118 относно равното третиране на граждани и не-граждани на дадена страна в областта на социалното осигуряване, приета в Женева на 28 юни 1964 г. от Международната организация по труда (наричана по-нататък „Конвенция № 118 на МОТ“).
- 50 Поради това на 18 август 2003 г. Uwv решава да предостави на ответниците в главното производство допълнително обезщетение в пълен размер за периода от 1 януари 2001 г. до 30 юни 2003 г. От 1 юли 2003 г. нататък обаче заплащането на това обезщетение е премахнато окончателно.
- 51 Подадените от ответниците в главното производство жалби срещу тези решения за отнемане на обезщетенията са отхвърлени.

- 52 С решения от 19 март 2004 г. и 23 август 2004 г. *Rechtbank te Amsterdam* приема, че жалбите, подадени до съда от ответниците в главното производство, са основателни и отменя посочените решения, като приема, че отнемането на допълнителното обезщетение, от което се ползват последните, е несъвместимо не само с член 5, параграф 1 от Конвенция № 118 на МОТ, но и с член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 и с принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство, прогласен в член 14 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), във връзка с член 1 от Допълнителния протокол към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписан в Париж на 20 март 1952 г. (наричан по-нататък „Първият допълнителен протокол“), както и с член 26 от Международния пакт за граждански и политически права, приет на 16 декември 1966 г. от Общото събрание на Организацията на обединените нации и влязъл в сила на 23 март 1976 г.
- 53 Поради това *Uwv* подава въззивна жалба срещу посочените съдебни решения пред *Centrale Raad van Beroep*.
- 54 След като, подобно на *Rechtbank te Amsterdam Centrale Raad van Beroep* приема, че изплащаното на основание на *WAO* допълнително обезщетение, чието предоставяне не зависи от индивидуална преценка на личните нужди на заявителя, трябва да бъде приравнено на обезщетение за инвалидност по смисъла на член 4, параграф 1, буква б) от Решение № 3/80 и поради това попада в материалното приложно поле на посоченото решение, и при липса на оспорване от страните по висящия пред него спор посоченият съд си поставя въпроси, от една страна, относно непосредственото действие и обхвата на член 6, параграф 1, първа алинея от това решение, доколкото в него се съдържа абсолютна забрана на клаузите за пребиваване, при положение че след приемането на посоченото решение Регламент № 1408/71 е изменен в смисъл, че при определени условия същата тази забрана не се прилага към специалните обезщетения, независещи от вноски.

- 55 От друга страна, запитващата юрисдикция има някои съмнения относно тълкуването в контекста на асоциирането ЕИО—Турция на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство.
- 56 В това отношение, както *Rechtbank te Amsterdam* вече е приел, в конкретния случай не може да се направи надлежно позоваване на правилото за равно третиране, което се съдържа в член 3, параграф 1 от Решение № 3/80, доколкото тази разпоредба се прилага единствено спрямо „лицата, които пребивават на територията на една от държавите членки“, докато ответниците в главното производство вече живеят в Турция. Различен обаче бил случаят с член 9 от Споразумението за асоцииране, в който не се съдържа такова условие.
- 57 Няма спор между страните в главното производство, че последният посочен член има непосредствено действие. Освен това според постоянната съдебна практика този член забранява не само пряката дискриминация, основана на гражданството на лицата, но и всички форми на непряка дискриминация, които чрез прилагане на други разграничителни критерии фактически водят до същия резултат.
- 58 В конкретния случай *Centrale Raad van Beroep* посочва, че са налице две различни форми на непряко разграничаване, основано на гражданство, които произтичат от член 4 а от ТЪ и които трябвало да бъдат преценени поотделно, доколкото става въпрос за евентуалното им обосноваване.
- 59 Първо, било вероятно броят правоимащи с гражданство, различно от нидерландското, сред които е голяма група турски граждани, които вече нямат право да получават допълнителното обезщетение на основание ТЪ, тъй като вече не пребивават в Нидерландия, да е по-голям от броя на правоимащите с нидерландско гражданство, които в повечето случаи продължавали да пребивават на нидерландска територия.

- 60 Изтъкнатите във връзка с това от Кралство Нидерландия доводи за прекратяване на възможността за прехвърляне в чужбина на изплащаното на основание ТW допълнително обезщетение били проблематичното според него проследяване за целите на проверката на личното и имущественото положение на получателите, които не пребивават в Нидерландия, финансирането на това обезщетение от държавния бюджет, желанието на националния законодател да възстанови първоначалното предназначение на социалното осигуряване, а именно отпускането на помощи на пребиваващите лица, както и особеното естество на ТW, предназначено да допълни едно социалноосигурително обезщетение, за да достигне то размера на минималната работна заплата в Нидерландия.
- 61 Що се отнася до условията относно проследяването, запитващата юрисдикция подчертава наличието на сключена с Република Турция двустранна спогодба, в която са предвидени възможности за осъществяване на контрол в тази държава. Поради това Centrale Raad van Beroep се пита дали останалите причини, свързани основно със съображения от финансов характер, могат да бъдат достатъчно основание за различното третиране, предмет на спора, с който е сезиран този съд.
- 62 Второ, съществувало непряко разграничаване, основано на гражданство, тъй като изплащаното на ответниците в главното производство допълнително обезщетение било изцяло премахнато, считано от 1 юли 2003 г., поради обстоятелството че заинтересованите лица пребивават в Турция, докато прилагането на преходния режим с оглед на постепенно премахване на това обезщетение, отпуснато на правоимащите с гражданство на държава членка на Съюза и на някои трети страни, които обаче пребивават на територията на Съюза, започва едва през 2007 г.
- 63 В този контекст Uwv поддържал, че разглежданото различно третиране трябва да се анализира с оглед на ограничените цели на Споразумението за асоцииране, които се състоят в това да се осъществи поетапно свободното движение на турските работници и да се укрепват непрекъснато и равномерно икономическите отношения между държавите членки и Турция. Поради това не било възможно на член 9 от Споразумението за асоцииране да се придаде същия обхват като този на член 12 ЕО.

64 Запитващата юрисдикция обаче не е сигурна, че посоченият довод обосновава в достатъчна степен установеното различно третиране. Тя добавя, че при тълкуването на член 9 от Споразумението за асоцииране тя желае да ѝ бъдат дадени и разяснения относно релевантните обстоятелства, които ще ѝ позволят да прецени съвместимостта на разглежданата национална правна уредба с основните права, чието спазване се осигурява от Съда, каквито са гарантираните от ЕКПЧ и Първия допълнителен протокол права.

65 При тези условия Centrale Raad van Beroep решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Като се вземат предвид съдържанието на член 6, параграф 1, [първа алинея] от Решение № 3/80, както и предметът и естеството на Решение № 3/80 и на Споразумението [за асоцииране], съдържа ли тази разпоредба ясно и точно задължение, чието изпълнение или действие не зависи от издаването на последващи актове, така че тази разпоредба да може да има непосредствено действие?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос:

а) Следва ли при прилагането на член 6, параграф 1 от Решение № 3/80 да се вземат по някакъв начин предвид измененията на Регламент № 1408/71, приети след 19 септември 1980 г. по отношение на специалните обезщетения, независещи от вноски?

б) Има ли член 59 от Допълнителния протокол към Споразумението за асоцииране значение в това отношение?

3) Следва ли член 9 от Споразумението за асоцииране да се тълкува в смисъл, че той не допуска прилагането на разпоредби на държава членка, като например член 4а от нидерландския ТW, водещи до непряко разграничаване, основано на гражданството,

- първо, доколкото поради това броят на лицата с гражданство, различно от нидерландското — сред които голяма група турски граждани, които (вече) нямат право на допълнителни обезщетения, тъй като вече не живеят в Нидерландия — ще бъде по-голям от броя на лицата с нидерландско гражданство, и

- второ, доколкото допълнителните обезщетения на турските граждани, които живеят в Турция, се премахват, считано от 1 юли 2003 г., докато допълнителните обезщетения на лицата, които имат гражданство на държава членка на Европейския съюз или на някои трети [държави] — доколкото пребивават на територията на Европейския съюз — се премахват (постепенно), считано едва от 1 януари 2007 г.?”

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

⁶⁶ С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска да установи дали член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 има непосредствено действие в държавите членки.

- 67 Съгласно постоянната практика на Съда трябва да се счита, че разпоредба на споразумение, сключено от Общността с трети държави, има непосредствено действие, когато предвид нейното съдържание и предвид предмета и същността на това споразумение, тя съдържа ясно и точно задължение, чието изпълнение или действие не зависи от издаването на последващ акт. Същите условия се прилагат, когато следва да се определи дали разпоредбите на решение на Съвета по асоцииране могат да имат непосредствено действие (вж. по-специално Решение от 4 май 1999 г. по дело *Sürül*, C-262/96, *Recueil*, стр. I-2685, точка 60 и цитираната съдебна практика).
- 68 От гледна точка на неговото съдържание в член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 ясно, точно и безусловно е утвърдена забрана за държавите членки да намаляват, изменят, спират, отнемат или конфискуват изброените в тази разпоредба обезщетения с довода, че правоимащият пребивава в Турция или на територията на държава членка, различна от тази, в която се намира институцията, отговаряща за изплащането на обезщетенията.
- 69 Както правилно подчертава Европейската комисия, това правило налага точно задължение за резултат, а именно забраната за налагане на каквото и да е ограничение във връзка с прехвърлянето в чужбина на правата, придобити от съответните турски граждани въз основа на правната уредба на дадена държава членка. Поради това субект на правото може да се позове на такова задължение пред национална юрисдикция, когато иска да не се прилагат противоречащите разпоредби от законодателството на държава членка, без за тази цел да се изисква приемане на допълнителни мерки по прилагането (вж. по аналогия Решение *Sürül*, посочено по-горе, точка 63).
- 70 Поради това естеството на член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 ясно го разграничава от това, което характеризира техническите разпоредби относно координацията на различните национални законодателства в областта на социалното осигуряване каквито са съдържащите се в членове 12 и 13 от същото решение правни норми, разгледани по дело *Taflan-Met* и др., по което е постановено Решение от 10 септември 1996 г. (C-277/94, *Recueil*, стр. I-4085) и по повод на които Съдът е постановил, че те нямат непосредствено действие на

територията на държавите членки, докато Съветът не приеме задължителните допълнителни мерки по прилагането.

- 71 Горейзложеното тълкуване не се поставя под въпрос от съдържащото се в член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 уточнение, че въведената с него забрана на клаузите за пребиваване има действие „[а]ко в настоящото решение не е предвидено друго“. Всъщност в това отношение е достатъчно да се посочи, че в разглежданото решение не е предвидено никакво изключение или ограничение на съдържащата се в посочената разпоредба забрана на клаузите за пребиваване.
- 72 Освен това поради същите съображения като изтъкнатите в точки 70—72 от Решение по дело *Sürül*, посочено по-горе, изводът, че член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 може да урежда непосредствено положението на частноправните субекти, не се опровергава от разглеждането на предмета и естеството на Споразумението за асоцииране, в което се съдържа посочената разпоредба.
- 73 От това следва, че в член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 е установена точна и безусловна правна норма, която е достатъчно функционална, за да бъде прилагана от национален съд, и при това положение — да може да урежда правното положение на частноправните субекти.
- 74 Поради това на първия въпрос следва да се отговори, че член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 трябва да се тълкува в смисъл, че има непосредствено действие, така че турските граждани, спрямо които се прилага тази разпоредба, имат право непосредствено да се позовават на нея пред юрисдикциите на държавите членки, за да не бъдат прилагани норми на вътрешното право, които ѝ противоречат.

По втория въпрос

- 75 С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка като съдържащата се в член 4 а от ТЪ, доколкото с нея се премахва възможността за ползване на допълнителното обезщетение, предоставено съгласно националното законодателство, когато получателите на това обезщетение вече не пребивават на територията на посочената държава.
- 76 В това отношение следва да се напомни, че в член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 е установен принципът на забрана на клаузите за пребиваване, що се отнася до посочените в него социалноосигурителни обезщетения, сред които са паричните обезщетения за инвалидност.
- 77 Както обаче се установява от акта за преюдициално запитване, страните в главното производство приемат, че социално обезщетение като допълнителното обезщетение, изплащано въз основа на социалноосигурителна схема, като установената с WAO, трябва да се приравни на обезщетение за инвалидност по смисъла на член 4, параграф 1, буква б) от Решение № 3/80 и поради това попада в материалното приложно поле на член 6, параграф 1, първа алинея от същото решение.
- 78 Освен това е безспорно, че ответниците в главното производство са турски граждани, които са пребивавали и работили законно на територията на държава членка. След упражняването на дейност като наети лица през определен период, те са придобили правото на социалноосигурителни обезщетения въз основа на правната уредба на приемащата държава членка. В конкретния случай става дума за пенсия за инвалидност, тъй като заинтересованите лица са станали нетрудоспособни, както и за предвиденото в ТЪ допълнително обезщетение, тъй като размерът на пенсията, на която са имали право, е бил по-нисък от минималната работна заплата. Те действително са получавали посочените две обезщетения през известен период от време, включително след завръщането си

в Турция, в съответствие с член 39, параграф 4 от Допълнителния протокол, в който е предвидена възможността за прехвърляне на придобитите в държавите членки пенсии за старост, за инвалидност и при смърт.

- 79 При тези условия ответниците в главното производство като работници с турско гражданство, които са получатели на парични обезщетения за инвалидност, придобити въз основа на законодателството на държава членка и които вече пребивават в Турция, попадат в приложното поле по отношение на лицата на член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80.
- 80 Следва да се добави, както вече беше посочено в точка 71 от настоящото решение, че в Решение № 3/80 не е предвидено никакво изключение или ограничаване на съдържащата се в член 6, параграф 1, първа алинея от него забрана на клаузите за пребиваване.
- 81 От изложеното по-горе е видно, че са изпълнени всички условия, които се изискват за прилагането на член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 към случай като разглеждания в главното производство.
- 82 От това следва, че турски граждани като ответниците в главното производство могат надлежно да се позоват на член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80, за да поискат получаваното от тях на основание WAO допълнително обезщетение да продължи да им бъде изплащано в Турция.
- 83 Горният извод не се влияе от обстоятелството, че що се отнася до социално-осигурително обезщетение като допълнителното обезщетение, предвиденият понастоящем режим в Регламент № 1408/71 е различен от въведения с Решение № 3/80.

- 84 Всъщност Регламент № 1408/71 е изменен след приемането на Регламент № 1247/92. Така след влизането в сила на последния посочен регламент на 1 юни 1992 г. специални парични обезщетения, независещи от вноски, от същия вид като допълнителното обезщетение, са включени изрично в материалното приложно поле на Регламент № 1408/71 по силата на член 4, параграф 2а, буква а) от него.
- 85 Освен това с Регламент № 1247/92, считано от същата дата, в Регламент № 1408/71 е добавен нов член 10а, с който се въвежда изключение от задължението за прехвърляне в чужбина на обезщетения, предвидено в член 10, параграф 1 от последния посочен регламент.
- 86 Освен това с Регламент № 647/2005 измененият с ВЕУ през 2000 г. ТW се прибавя към списъка, който се съдържа в приложение IIа към Регламент № 1408/71, изменен с Регламент № 1247/92, на специалните обезщетения, независещи от вноски по смисъла на член 4а от Регламент № 1408/71, към които предвиденото в член 10 от последния регламент задължение за прехвърляне в чужбина не се прилага съгласно член 10а от него.
- 87 На това основание Кралство Нидерландия отнема допълнителното обезщетение, предвидено по-рано в ТW, по отношение на гражданите на Съюза, когато получателите не пребивават на нидерландска територия.
- 88 При все това, при обстоятелства като тези в главното производство — положение, при което съгласно член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 завърнали се в Турция бивши турски работници мигранти продължават да се ползват от социалноосигурително обезщетение, каквото е допълнителното обезщетение, макар то да е премахнато за гражданите на Съюза, които не пребивават на територията на предоставилата го държава членка, не може да се счита за несъвместимо с изискванията на член 59 от Допълнителния протокол, съгласно който турските граждани не трябва да се поставят в по-благоприятно

положение от това на гражданите на Съюза (вж. в този смисъл по-специално Решение от 19 февруари 2009 г. по дело Soysal и Savatli, C-228/06, Сборник, стр. I-1031, точка 61).

- 89 Всъщност, от една страна, член 39, параграф 4 от същия допълнителен протокол предвижда изрично прехвърлянето в Турция на някои социалноосигурителни обезщетения, сред които са пенсиите за инвалидност, придобити от работниците с турско гражданство въз основа на правната уредба на една или няколко държави членки.
- 90 От друга страна, член 2, първо тире от Решение № 3/80 включва в неговото приложно поле турските работници, по отношение на които „се е прилагало“ правото на една или повече държави членки, без да се прави друго уточнение, докато, що се отнася до членовете на семействата на тези работници, съгласно второ тире от същия член 2 се изисква те да „пребивават на територията на една от държавите членки“.
- 91 Освен това прилагането в контекста на Решение № 3/80 на режима относно специалните обезщетения, получавани без вноски, който е в сила понастоящем на основание Регламент № 1408/71, би означавало да се измени посоченото решение, а съгласно членове 8 и 22 от Споразумението за асоцииране компетентност за това има само Съветът по асоцииране.
- 92 На последно място се налага изводът, че ответниците в главното производство са се завърнали в Турция, след като са били инвалидизирани в приемащата държава членка.
- 93 При все това съгласно постоянната практика на Съда турски гражданин, който е бил участник в законния пазар на труда на държава членка по смисъла на член 6 от Решение № 1/80 от 19 септември 1980 г. относно развитие на асоциирането, прието от Съвета по асоцииране, създаден със Споразумението за асоцииране, не може да извлеча от това решение право да продължи да пребивава

на територията на тази държава, след като е пострадал при трудова злополука, довела до трайна неработоспособност (вж. Решение от 6 юни 1995 г. по дело *Bozkurt*, C-434/93, *Recueil*, стр. I-1475, точка 42).

- 94 При тези обстоятелства не може основателно да се твърди, че заинтересованите лица са напуснали територията на приемащата държава членка по собствено желание и без уважителни причини и че такова поведение е довело до загубата на права, придобити на основание асоциирането ЕИО—Турция (вж. по-специално Решение от 4 февруари 2010 г. по дело *Genc*, C-14/09, *Сборник*, стр. I-931, точка 42).
- 95 Следователно няма основание положението на бивши турски работници мигранти като ответниците в главното производство, доколкото са се завърнали в Турция, след като са изгубили правото си да пребивават в приемащата държава членка поради обстоятелството, че са били инвалидизирани там, да се сравнява с това на гражданите на Съюза за нуждите на прилагането на член 59 от Допълнителния протокол, доколкото тъй като последните, въз основа на правото, което имат да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, запазват правото си да пребивават в държавата членка, която отпуска разглежданото обезщетение, от една страна, могат да решат да напуснат територията на тази държава, като така ще загубят посоченото обезщетение, а от друга страна, имат право да се върнат във всеки момент в съответната държава членка (вж. по аналогия Решение от 18 юли 2007 г. по дело *Derin*, C-325/05, *Сборник*, стр. I-6495, точка 68, както и Решение от 22 декември 2010 г. по дело *Bozkurt*, C-303/08, *Сборник*, стр. I-13445, точка 45).
- 96 Предвид всички изложени по-горе съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 трябва да се тълкува в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство той не допуска правна уредба на държава членка, която както член 4 а от ТЪ премахва обезщетение като допълнителното обезщетение, предоставяно съгласно националното законодателство по отношение на бивши турски работници мигранти, защото са се завърнали в Турция, след като са загубили правото си да пребивават в приемащата държава членка, поради обстоятелството че са се инвалидизирали там.

По третия въпрос

- 97 Третият въпрос, поставен от запитващата юрисдикция, по същество се отнася до значенето — в случай като разглеждания в главното производство — на прогласения в член 9 от Споразумението за асоцииране принцип на равно третиране, който забранява всяка дискриминация, основана на гражданство „без да се нарушават специалните разпоредби, които биха могли да бъдат приети [от Съвета по асоцииране] по силата на член 8“ от същото споразумение.
- 98 Съгласно практиката на Съда с член 3, параграф 1 от Решение № 3/80 се прилага и конкретизира в специфичната област на социалното осигуряване прогласеният в член 9 от Споразумението за асоцииране общ принцип на недопускане на дискриминация, основана на гражданство (вж. Решение по дело *Sürgül*, посочено по-горе, точка 64, Решение от 14 март 2000 г. по дело *Kosak и Örs*, C-102/98 и C-211/98, *Recueil*, стр. I-1287, точка 36, както и Решение от 28 април 2004 г. по дело *Öztürk*, C-373/02, *Recueil*, стр. I-3605, точка 49).
- 99 Както се установява от самия текст на член 3, параграф 1 от Решение № 3/80, той се прилага „освен когато специалните разпоредби на [посоченото] решение предвиждат друго“.
- 100 Член 6, параграф 1, първа алинея от същото решение обаче представлява такава специална разпоредба, по обхвата на която Съдът вече се произнесе при разглеждане на първия и втория въпрос.
- 101 Предвид гореизложеното на третия въпрос следва да се отговори, че член 9 от Споразумението за асоцииране не се прилага по отношение на положение като разглежданото в главното производство.

По съдебните разноси

- ¹⁰² С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) Член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 на Съвета по асоцииране от 19 септември 1980 година за прилагането на схемите за социално осигуряване на държавите — членки на Европейските общности, към турските работници и членовете на техните семейства трябва да се тълкува в смисъл, че има непосредствено действие, така че турските граждани, спрямо които се прилага тази разпоредба, имат право непосредствено да се позовават на нея пред юрисдикциите на държавите членки, за да не бъдат прилагани норми на вътрешното право, които ѝ противоречат.

- 2) Член 6, параграф 1, първа алинея от Решение № 3/80 трябва да се тълкува в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство той не допуска правна уредба на държава членка, която както член 4а от Закона за допълнителните обезщетения (Toeslagenwet) от 6 ноември 1986 г. отнема обезщетение като добавката към пенсията за инвалидност, предоставяна съгласно националното законодателство по отношение на бивши турски работници мигранти, при положение че са се завърнали в Турция, след като са загубили правото си да пребивават в приемащата държава членка, поради обстоятелството че са се инвалидизирали там.

- 3) **Член 9 Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция, подписано на 12 септември 1963 г. в Анкара от Република Турция, от една страна, както и от държавите — членки на Европейската икономическа общност, и Общността, от друга страна, и сключено, одобрено и утвърдено от името на Общността с Решение 64/732/ЕИО на Съвета от 23 декември 1963 година не се прилага по отношение на положение като разглежданото в главното производство.**

Подписи